

Cristina Centea

Tableta și Castelul Interzis

EDITURA UNIVERSITARĂ

Capitolul 1

Băiatul necunoscut

Razele soarelui se strecurau vesele printre crengile copacilor, părând că vor să binedispună pe toată lumea. Nimic nu prevestea întâmplările ciudate care urmau să aibă loc.

În acea zi superbă de început de octombrie, învățătoarea de la clasa a doua A îi duse pe copii să-și petreacă în parc ultima oră a săptămânii. Bucuroși, micuții se năpustiseră pe alei, înviorând liniștea dimineții cu strigătele lor. Nu se întâmpla prea des să țină o oră în aer liber.

Alexandra își desprinse mâna din cea a Marei, colega ei de bancă. Aceasta era o fată înaltă, cu ochii de un căprui închis și cu o claie de păr negru, creț, prins în elastice și agrafe de toate culorile. Pe lângă ea, Alexandra părea cu doi ani mai mică. Era scundă, slăbuță, dar o bună sportivă. Părul blond, lung până la umeri, îl purta strâns în coadă. Avea ochii mari, de un albastru deschis, luminos.

– Haideți aici, îi chemă învățătoarea, și copiii se strânseră în jurul ei. În ce anotimp suntem acum?

– Toamnaaaaa, strigară cu toții, în afară de Ionuț, care răspunse în gura mare „vineri“, spre distracția colegilor.

Doamna îl măsură cu o privire severă.

– Ionuț, mereu trebuie să faci tu pe clovnul! Dacă nu încetezi cu prostiile, o să vorbesc cu părinții tăi!

Ionuț tocmai se pregătea să spună „Scuze, e anotimpul Tomnica!“. Asta era porecla pe care tot el i-o dăduse unei colege pe care o chema, de fapt, Domnica. Dar, auzind că e în pericol să-i fie chemați părinții la școală, se gândi că-i mai bine să tacă.

– Da, copiii, continuă învățătoarea, fiindcă a venit toamna, azi o să culegem frunze. Să vedem cine le adună pe cele mai colorate și mai interesante. Și marți le aduceți la școală, să facem cu ele o planșă la ora de abilități practice. Ați înțeles?

– Daaaaa!

– Bine. Fiți atenți. N-aveți voie să mergeți decât pe aleile din jurul locului de joacă, să vă pot vedea.

În câteva clipe, toți copiii se împrăștiară care încotro. Cei mai mulți voiau să-și culeagă repede frunzele, ca să aibă timp apoi să se dea în leagăne și pe tobogane.

Alexandra o pornise în fugă pe o alee, urmând-o pe Mara. Ca de obicei, aceasta avea o idee.

– Hai să mergem la locul ăla cu aparate de sport pentru oamenii mari, îi strigă ea.

Alexandra se opri brusc în mijlocul aleii. Nu-i plăcea deloc planul.

– Nu, scutură ea din cap. Doamna a zis să nu plecăm de la locul de joacă. N-avem voie acolo.

– Ei, ridică Mara din umeri, mare lucru. Venim repede, nu vede doamna. Și ne putem lua și câte o pungă de chipsuri de la chioșcul de lângă.

Asta era, deci! Avea chef de chipsuri. Ea nu ținea cont de nicio regulă, mai ales când își dorea ceva.

– Nu, răspunse Alexandra, și mai hotărâtă de data asta, mama nu-mi dă voie să mănânc chipsuri decât uneori, zice că nu sunt sănătoase. Și, oricum, n-am bani la mine. Hai mai bine să mergem la copăcelul ăla din capătul aleii. Uite ce frunze roșii are, trebuie să culegem câteva!

Mara se strâmbă, bosumflată. Tare mult îi mai păsa ei de copacul roșu. Adunase vreo cinci frunze și deja se plictisise. Deși abia terminase de mâncat cornul de la școală, avea o poftă grozavă de ceva bun. Numai la chipsurile cu aromă de pizza îi era gândul.

– Treaba ta, eu merg acolo. Ține și frunzele mele. Mă întorc imediat. Să mă aștepți aici! mai strigă ea peste umăr un ultim ordin, în timp ce o luase la fugă și aproape se izbi de un băiat pe bicicletă.

Alexandra o privi îndepărtându-se. I-ar fi plăcut și ei să se plimbe prin tot parcul, dar, dacă doamna le spusese că nu e voie, trebuia să asculte. Privi buchetul de frunze de toate culorile pe care le ținea în mână. Erau superbe.

O porni cu pași vioi spre copacul cu frunze roșii. Totul îi părea frumos în acea dimineață însorită: asfaltul plin de desene și de litere măzgălite cu cretă colorată, porumbeii, mirosul de frunze uscate, fâșia de asfalt marcată cu dungi albe pe unde mergeau bicicliștii. Era atâta liniște în jur!

Brusc, un foșnet o făcu să tresară.

Ceva se mișcase chiar lângă ea, în partea dreaptă. Se uită rapid într-acolo. Erau ramurile subțiri și dese, pe jumătate desfrunzite, ale gardului viu ce despărțea aleea de zona verde. Încă se mai clătinau. Cineva le împinsese cu putere, trecând printre ele. Cine putea fi? Vreun coleg de-al lor?

Împinsă de curiozitate, făcu un pas înainte.

Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar nici prin cap nu-i trecuse că ar putea fi în pericol.

La atingerea mâinilor ei, câteva frunzulițe uscate se desprinseseră cu un foșnet ușor de pe crengile subțiri, printre care se vedea mișcându-se ceva. O pată albastră.

Privind cu mai multă atenție, își dădu seama ce zărise. Era geaca unui băiat care stătea aplecat, cu spatele la ea, și răscolea prin stratul de frunze căzute.

Se pare că găsisese ceea ce căuta, căci se ridică brusc în picioare și Alexandra putu să-l vadă mai bine, deși era întors cu spatele. Era destul de înalt, probabil intrase în clasa a cincea sau a șasea. Nu era de la ei din școală, sau cel puțin ea nu-l mai văzuse niciodată. Își putea da seama după haine și după tunsoare.

Dar ce ciudat arăta! Alexandra era o fetiță destul de timidă și în mod normal ar fi plecat de acolo, dar acum rămăsese cu ochii la acel băiat.

Avea niște adidași a căror culoare aproape că nu se mai putea ghici, la cât de murdari erau. Nici hainele lui nu arătau mai bine. Erau acoperite de pete de noroi, iar cracul stâng al pantalonilor era sfâșiat în partea de jos. Prin acea crăpătură i se vedea pielea julită, cu sângele uscat sub formă de dâre, de parcă ar fi fost zgâriat de ghearele unui animal. Asta ca să nu mai spunem că și geaca lui albastră, de fâș, era ruptă la spate. Te-ai fi putut gândi că ieșise la joacă și își distrusese hainele în halul ăsta, dar nu mai plouase de două săptămâni. Unde putuse să se umple de noroi?

Pierdută în aceste gânduri, Alexandra trecu prin gardul viu și făcu un pas spre băiatul necunoscut. La atingerea mâinilor ei, frunzele uscate foșniră.

Băiatul tresări. Se întoarse brusc și fetița putu să-l vadă.

Arăta îngrozitor. Fața îmbujorată îi era acoperită de praf și transpirație, la fel ca și părul ciufulit, din care câteva şuvițe i se lipiseră de frunte. Buzele i se încleștaseră într-un rânjel plin de furie. Pe unul din obraji avea o zgârietură adâncă, care îl făcea să pară și mai fioros.

Dar asta nu era nimic. Altceva o speria cu adevărat. În mâini ținea un bolovan mare, pe care îl ridicase de pe jos, din stratul de frunze galbene și roșii. Arăta ca un adevărat bătăuș.

Aruncă o privire întunecată înspre fetiță. Apoi ridică bolovanul deasupra capului.

Alexandra scoase un strigăt disperat.

Capitolul 2

Un cadou neașteptat

Scrâșnind din dinți, băiatul tocmai șoptise:
– Ține! Să te sature de făcut porcării!
Să fugă. Trebuia să fugă. Alexandra avea, mai mult ca niciodată, sentimentul că e în pericol.

Dar parcă picioarele n-o mai ascultau. Îi era imposibil să se miște.

Paralizată de groază, privea figura înverșunată a băiatului. Avea să o atace?

Secundele treceau. Nimic rău nu se întâmpla totuși. Și abia atunci Alexandra își dădu seama că privirile lui furioase nu erau îndreptate spre ea, cum crezuse în primul moment. Puștiul privea cu încăpățânare în jos. Era așa de absorbit de ceea ce făcea, că nici măcar nu o observase!

Fetița dădu drumul unui oftat de ușurare.

Dar ce-l enervase totuși așa de rău? Coborându-și privirile spre obiectul pe care puștiul voia să-l distrugă, rămase cu gura căscată.

Era o tabletă!

Atât Alexandra, cât și Matei, fratele ei, își doreau de mult timp una. Aproape toți colegii lor aveau. Însă

părinții nu era de acord, considerau că, astfel, copiii vor pierde prea mult timp cu jocurile și nu o să mai învețe.

Iar acum, vedea un băiat care tocmai voia să spargă una!

Degetele puștiului strânsesă și mai tare piatra. Se mișcă puțin mai la dreapta. Se vedea cum căuta locul perfect pentru a arunca bolovanul exact peste tabletă. Totuși, ceva îl ținea în loc, ca și cum nu s-ar fi îndurat să facă asta.

Alexandra nu mai putu răbda. Făcu un pas înainte și strigă:

– Stai! Ce vrei să faci?

Băiatul tresări. Se vedea că nici nu observase că mai era cineva prin jur. O privi pe fetiță cu ochi mirați și rămase cu bolovanul în aer.

– De ce vrei s-o strici? E păcat de ea!

Privirea băiatului coborî din nou asupra obiectului ce zăcea pe jos, printre frunze. Asta păru să-l înfurie și mai tare, căci obrazii i se colorară într-un roșu aprins.

– Nu înțelegi, șopti el. Asta *trebuie* să dispară! Neapărat!

– Dă-mi-o mie, dacă tot nu mai ai nevoie de ea! Eu de mult îmi doresc una!

– Crede-mă, pe asta nu ți-o dorești, răspunse puștiul, încruntat.

– De ce? Nu merge?

Băiatul rămase o clipă pe gânduri.

– Ba da, de mers merge. Doar că...

Tăcu brusc, cuprins de un fior.

– Dacă nu-i stricată, de ce să vrei s-o faci praf? insistă Alexandra, care nu mai înțelegea nimic. Tu n-o mai vrei, bine! Dă-mi-o mie atunci!

Băiatul îi aruncă o privire încruntată. Părea că se gândește la ceva. Deodată, un zâmbet îi apăru pe chip, dar era un zâmbet atât de răutăcios!

– Bine, fie, dar să nu vii pe urmă să plângi că de ce ți-am dat-o. Ține cont că eu ți-am zis să n-o iei. E foarte periculoasă, uită-te la mine cum arăt, ce-am pățit din cauza ei. Dar, dacă o vrei neapărat...

Și spunând acestea, apucă mica tabletă cu două degete, doar de un colț, de parcă ar fi ținut în mână o broască râioasă, și o aruncă pe jos, la picioarele fetei.

– Ai grijă, orice-ar fi, să nu deschizi fișierul care se numește *Povești*, mai adăugă el, apoi o rupse la fugă.

– Mulțumesc, strigă Alexandra, care abia acum începea să se dezmeticească. Cum te cheamă?

Puștiul întoarse capul și răspunse, fără a se opri din alergat:

– Sebi.

Apoi dispăru în spatele tufișurilor. Fetița rămase singură, nevenindu-i încă să creadă ce noroc avusese. Tableta era pe jos, chiar la picioarele ei. Era mică, argintie și părea destul de nouă. Se aplecă și o culese de pe covorul de frunze. Cu degetele tremurând de emoție, șterse câteva fire de praf de pe ecranul lucios. Aproape că nu-i venea s-o lase din mână.

Avea, însă, o problemă.

Dacă o vedea vreun coleg? Sau, și mai rău, doamna? Precis ar pune-o s-o dea înapoi sau i-ar suna părinții. Și ce-o să se facă atunci?

Mai bine era să o țină ascunsă până ajungea acasă. Așa că o băgă în ghiozdan și se întoarse la locul de joacă.

În acel moment, nu realiza că luase cea mai proastă decizie. Niciodată nu e o idee bună să minți sau să ascunzi lucruri, iar ea avea să afle asta în curând.

– Hei! Ce frunze ai mai găsit? auzi vocea Marei în spate. Nu-mi dai și mie câteva?

Venise în grabă, ca să nu se observe lipsa ei. Avea eșarfa din jurul gâtului plină de firmituri de la chipsurile pe care le înfulecase în viteză. Alexandra o privi, mirată. Fusese atât de ocupată cu tableta, încât își uitase frunzele undeva pe jos.

– Aoleu, le-am pierdut! ridică ea din umeri, zâmbind.

Era atât de fericită, că nu-i mai păsa de nimic altceva.

Veselia ei o înfurie însă pe Mara, care se bazase pe colega ei de bancă pentru o provizie de frunze.

– Bravo! se răsti ea. Acum n-avem ce duce marți la școală. O să luăm amândouă „S” sau „I” la abilități practice.

Dar Alexandra se cam săturase să facă mereu ea totul pentru amândouă.

– Mare scofală, spuse. Vii în weekend cu mama ta în parc și culegi câte vrei. Acum, hai, că, uite, trebuie să plecăm.

Într-adevăr, doamna le făcea semne să se adune pentru a se întoarce în curtea școlii, unde îi așteptau părinții.

Bunicul ei venise s-o ia de la școală. Îl luase și pe fratele ei, și amândoi o așteptau. Matei era în clasa a patra și de obicei venea singur acasă, dar vinerea amândoi copiii terminau orele la 12.00, așa că se întorceau împreună.

Matei era un băiat înalt, cu părul șaten deschis și ochii de un verde pal. Avea o fire veselă, fiind mereu pus pe glume.

Cum intră în casă, Alexandra alergă direct în camera lor. Își puse ghiozdanul pe birou și scoase tableta. Era așa de frumoasă! Îi plăcea mult acea culoare argintie. Îi mângâie din nou ecranul lucios, cu urme de degete pe el. Cum putuse băiatul ăla să spună că e periculoasă?

Pe lateral avea două butoane. Nu se prea pricepea ea la așa ceva, dar putea să încerce. Apăsă pe cel mai mic. Ecranul se luminează într-un verde viu, dar asta era tot. Nu se mai întâmpla nimic altceva.

Cum făceau colegii care aveau tablete? Încearca să-și amintească ce mai văzuse pe la ei.

Își mișcă degetele în sus și decorul verde se ridică exact ca o cortină, scoțând un fel de zdrăngănit.

Era minunat! Super!

Deodată, o mână grea se lăsă pe umărul ei și simți strânsoarea unor degete.

Capitolul 3

O tabletă ciudată

Pa uite! Ce-ai acolo? auzi o voce care râdea.
Era Matei.

Atâta își bătuse capul cu tableta, încât uitase complet de el. Vru să o acopere cu un caiet, dar era deja prea târziu. Fratele ei o văzuse.

– O tabletă! Cine ți-a împrumutat-o? Mami știe de ea? Ți-a dat voie?

– Nu mi-a împrumutat-o nimeni, se încruntă Alexandra, sub ploaia de întrebări, supărată că fusese descoperită. E a mea, mi-a dat-o azi un băiat în parc.

– Minți! Cum adică ți-a dat-o? Nimeni nu-ți dă o tabletă gratis pur și simplu.

– Ba da, e adevărat!

Vedea pe fața fratelui ei că n-o crede și abia așteaptă să-i anunțe pe părinți. Așa că nu avea încotro, trebuia să folosească argumentul cel mai puternic:

– Dacă nu mă spui lui mami, te las și pe tine să te joci cu ea.

Asta îi dădea de gândit băiatului. Parcă îi mai trecuse cheful să o pârască. O tabletă numai pentru ei, cu care să se joace oricând aveau chef... Nu prea știa ce să facă.

Văzând că începe să se lase convins, Alexandra îi povesti toată întâmplarea, fără să uite niciun amănunt. Matei o asculta, cu ochii rotunzi de uimire, sorbindu-i cuvintele.

– Nu-mi vine să cred ce noroc pe capul tău! Bine, nu spunem nimănui de ea, deocamdată. Acum, hai să vedem ce jocuri are!

Nu putuse rezista tentației. Să aibă o tabletă doar a lor, era ca un vis ce devenise realitate!

De data asta, întinse el mâinile și o luă. O răsuci pe toate părțile, cercetând-o cu cea mai mare atenție.

– Ce tabletă-i asta? ridică sprâncenele, mirat, după vreun minut. Nu scrie nimic pe ea, nicio firmă.

Într-adevăr, nu exista niciun indiciu despre ea. Nu se știa de cine și unde fusese fabricată. Parcă picase din cer.

Dar ce importanță avea asta? Era a lor și puteau s-o folosească oricum voiau.

Găsi butoanele de pe margine și o deblocă. Cortina verde dispăru și copiii reușiră, în sfârșit, să vadă ce era pe ea. Privirile lor nerăbdătoare coborâră deasupra ecranului.

Dezamăgire! Acesta era albastru și aproape gol. Un program de scris și unul de desenat se vedeau într-un colț. Dar niciun joc.

– Nu-i nimic, spuse Matei, cu aerul unui om care se pricepe foarte bine la asta, intrăm pe internet și descărcăm jocuri de-acolo.

Într-adevăr, în josul ecranului era un desen cu un glob pământesc. Puștiul puse degetul pe el și o pagină nouă se deschise.

– Ia să intrăm pe Google, să vedem ce jocuri găsim, spuse el, cu o voce veselă.

Doar că nu se deschidea nicio pagină.

Ce nu era în regulă?

–Aaa, nu merge pentru că nu-i conectată la internet, îi veni băiatului ideea.

Știa să conecteze un telefon, îl învățase tatăl lui, așa că de ce n-ar fi făcut asta și cu tableta? După câteva încercări, reuși.

– Așa, rosti el cu bucurie, acum să vedem ce găsim pe net.

Atinse bara de căutare și o tastatură apăru pe jumătate de ecran. Matei scrise: *jocuri pentru tablete*. Apoi apăsă pe lupa din margine.

Pagina rămase tot goală, așa cum fusese și până atunci. Acum ce nu mai era în regulă?

Internetul nu părea să funcționeze, deși ar fi trebuit. Indiferent ce încercau să scrie cei doi copii, nimic nu se întâmpla.

– Nu merge, spuse Alexandra, abia abținându-se să nu plângă. De asta mi-a dat-o Sebi, că n-avea ce face cu ea. E stricată.

Dar fratele ei avea altă idee. Închise pagina de internet și își mișcă degetul încă o dată, de la dreapta spre stânga. Un ecran nou apăru.

–Daaa, exclamă el victorios, dar zâmbetul îi îngheță pe buze.

Din păcate, nici pe al doilea ecran nu era niciun joc. Se vedea un singur pătrățel negru sub care scria cu litere mari de tipar: POVEȘTI.

– Povești? Ce-o fi asta?

–Aaaa, acum mi-am amintit, Sebi a zis să nu deschid nimic cu titlul ăsta, că e periculos.

–Ei, da, periculos, o îngână băiatul. Ce poate să facă, să ne mănânce? Hai să vedem ce-i acolo.

Alexandra vru să-l rețină. Să nu-i dea voie. Până la urmă, era tableta ei.

Și presimțea că se va întâmpla ceva rău.

Puștiul întinse degetul.

– Staaaaai!

Prea târziu. Buricul degetului arătător atinsese deja pătratul negru.

Capitolul 4

Secretul lui Sebi

Se auzi un zgomot ușor. Ca și cum cineva ar fi oftat. Nu suna prea bine. Alexandra redeschise ochii, pe care îi strânsese de frică.

Pe ecran nu apăruse nimic care să-i îngrozească. Era pur și simplu o pădure.

O pădure deasă, încâlcită. Copaci bătrâni, cu scoarța aspră, tufișuri ce își înălțau crenguțele spinoase spre cer. Soarele era pe cale să apună și arunca o lumină roșie, misterioasă, printre trunchiurile și ramurile negre și prin frunzișul verde închis. Nu se vedea nicio urmă a vreunui om sau animal. Întregul peisaj părea pustiu.

Aproape că îi pufni râsul. De asta le fusese frică?

Și totuși, era ceva ciudat acolo. La început, crezuseră că priveau o simplă poză. Dar parcă acum se observa că... Era adevărat sau doar li se părea?

Se uitară cu mai multă atenție. Da, văzuseră bine, din când în când crengile copacilor se mișcau în bătaia vântului. Cum era posibil? Că doar chestia aia nu era nici film, nici desen animat, nici joc. Dar atunci ce putea fi?